

Χαιρετισμός του Καθηγουμένου της Ίεράς Μονής Ἀρχιμ. Νικηφόρου κατά τήν Ὑποδοχήν τῆς Ίεράς Ἐπιστασίας καὶ Ίεράς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους εἰς τὴν Ίεράν Μονὴν τῆς Φανερωμένης τὴν 6^{ην} Μαΐου 2026

Πανοσιολογιώτατε Ἅγιε Πρωτοεπιστάτα, μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ίεράς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους τοῦ Ἄθωνος.

Διὰ τοῦ κοσμοχαρμοσύνου καὶ σωτηρίου χαιρετισμοῦ Χριστὸς Ἀνέστη, τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα χαιρετίζομεν καὶ καλωσορίζομεν ἅπαντας Ὑμᾶς εἰς τὴν Ίεράν καὶ Σεβασμίαν ἡμῶν Μονήν.

Ἡ ἱστορική αὕτη ἐπίσκεψις ἀπάσης τῆς Ίεράς Κοινότητος μετὰ τοῦ Ἁγίου Πρωτοεπιστάτου ἐκ τοῦ Θεομητοροβαδίστου Ὁρους εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο ἐπίσης Θεομητορικὸν Παλλάδιον τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Πεφανερωμένης, τῆς Ἐφόρου καὶ Κυρίας τῆς νήσου Λευκάδος καὶ πάντων ἡμῶν, κεχαραγμένη ἔσται ἀνεξιτήλοις γράμμασιν εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς δέλτοις τῆς Ίεράς καὶ Σεβασμίας Μονῆς ταύτης.

Ἡ Ίερά ἡμῶν Μονή, Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Πρωτοεπιστάτα, σημεῖον ἀναφορᾶς ἐστὶ τῆς νήσου Λευκάδος καὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Λευκαδίων. Κατέστη τὸ ἱερόν Παλλάδιον ἀπάντων τῶν Λευκαδίων, προσέτι δὲ τῶν χριστιανῶν τῶν ἔναντι Ἑπειρωτικῶν καὶ Ἀκαρνανικῶν περιοχῶν.

Ἡ Λευκάς εὐλόγως καὶ δικαίως σεμνύνεται διὰ τὸ ἀπαράμιλλον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἐχαρίσθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δωρεοδότου Θεοῦ, ἥτοι νὰ φρουρεῖται καὶ νὰ φυλάσσεται ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Μητρὸς τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν Φανερωμένην.

Ἡ ἱστορία τῆς ἡμετέρας Μονῆς ἄγεται εἰς τὰ βᾶθη τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ὑψοῦτο εἰδωλολατρικὸν προσκύνημα τῆς Ἀρτέμδος. Ἄμα δὲ τῇ ἀφίξει τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀκύλα, Ἡρωδίωνος καὶ Σωσίωνος, ὁ προνομοῦχος τόπος οὗτος ἀπέκτησεν ἄλλην διάστασιν. Ἐκτοτε, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου σημείου ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ὡς φάρος ἀειλαμπῆς τῆς νέας πίστεως.

Ἱστορικῶς μαρτυρεῖται ὅτι ὁ **Ἐπίσκοπος Λευκάδος Ἀγάθαρχος**, εἰς ἐκ τῶν **318 Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου** ἀνήγειρεν ἐνθάδε εἰς τὴν θέσιν ἤδη προϋπάρχοντος, μείζονα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος ὡς καὶ κελλία διὰ τοὺς μοναχοὺς.

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Φανερωμένης, ἔργον τοῦ **Ἱερομονάχου τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας Καλλίστου**, ἱστορηθεῖσα ἐκ προσχεδίου θαυματουργικῶς φανερωθέντος, μετεφέρθη ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συνέδεσεν διὰ παντὸς δι' ἱεροῦ καὶ ἀρρήκτου δεσμοῦ τὴν Λευκάδα μετὰ τῆς Βασιλευούσης.

Οὗτος ἀκριβῶς ὁ σύνδεσμος ἀντανακλᾶται εἰς τὴν ὕμνολογίαν τῆς ἡμέρας τῆς Πανηγύρεως.

«Βασιλὶς ὑπάρχουσα πανύμνητε, τοῦ τε οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπάσης, Βασιλέα τῶν ἀπάντων μόνη τέξασα, καὶ ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, ἣν ὁ πρῶτος ἐν βασιλεῦσιν εἰς σὲ ἀνατέθηκεν, ἐκεῖ ἔδει σου γραφῆναι ἄνευ χειρὸς, ἡ βασιλικὴ σου θέα, καὶ δοξασθῆναι θαύμασι, καὶ δοθῆναι τῇ Μονῇ σου ταύτῃ ἢ ἡρετίσω Κόρη Δέσποινα· φρούρει οὖν ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου, τοὺς τελούντάς σου τὴν

θείαν έορτήν, και άσπαζομένους σου τόν θείον χαρακτήρα, και πρέσβευε υπέρ ήμῶν τῷ Υἱῷ σου Μητροπάρθενε».

Ἡ παλαιότερα αὐτή Εἰκὼν πρό πολλῶν αἰῶνων κατεστράφη ἐκ φοβερῆς πυρκαϊᾶς και οἱ Λευκάδιοι διά τοῦ τότε ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς **Φιλαρέτου** ἀπηθύνθησαν εἰς τὸ Ἁγιώνυμον Ὅρος, ὅθεν παρέλαβον τὴν παρούσαν Εἰκόνα ἱστορηθεῖσαν **κατὰ τὸ ἔτος 1887** ὑπὸ ἀγιογράφων τοῦ Καρακαλλινοῦ κελλίου τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου τῶν Γαλατσιάνων εἰς τὰς Καρυάς.

Ἡ προσφυγή τῶν Λευκαδίων εἰς τὴν Ἀθωνικὴν Πολιτείαν οὐδόλως τυχαία ὑπῆρξεν. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἱκανὸς ἀριθμὸς νέων οἵτινες ἐπόθουν τὸν μοναχισμόν ἐγκατέλειπον τὴν νῆσον μας και ἀναζήτησαν τὸ γνήσιον και ἀληθινόν, τὴν ἀσκητικὴν παλαιστραν τοῦ Ὁρους Ἀθωνος. Ἰδιαιτέρως ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου εἶχεν συγκεντρώσει πολλοὺς μοναχοὺς ἐκ τῆς νήσου μας, ὥστε δικαίως νὰ χαρακτηρίζεται ὡς **«Μονὴ τῶν Λευκαδίων».**

Οὗτοι οἱ Λευκάδιοι Ἁγιορεῖται μοναχοὶ συνέδραμον διά τὴν ἀγιογράφησιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Φανερωμένης, ἀλλὰ και διά τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ χειρογράφου τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας Τῆς. Ἐξ αὐτῶν μνημονεύονται ὀνομαστικῶς **οἱ μοναχοὶ Βενέδικτος και Ἀνατόλιος.**

Θὰ ἦτο σοβαρὰ παράλειψις ἐάν δὲν ἐμνημονεύαμεν προσέτι δύο ἀγιορεῖτας λευκαδίους Ἱερομονάχους ἕκαστος τῶν ὁποίων κατὰ τὸ παρελθὸν ἐτίμησεν τὰ θέσμινα τοῦ Ἁγίου Ὁρους και προσέφερεν ὑπὲρ τῆς πίστεως τὸν ἰδικόν του κόπον και τὴν ἰδικὴν του μαρτυρίαν. Ἦτοι τὸν λόγιον **Ἱερομόναχον Χριστοφόρον Κτενάν,** ὅστις τόσον διά τοῦ ἀξιολόγου συγγραφικοῦ του ἔργου ὅσον και διά τὴν ἀνάληψιν καθηκόντων εὐθύνης ἀρκούντως διεκρίθη. Ἀνέλαβεν τρεῖς τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, καθήκοντα Σχολάρχου ὡς και καθηγητοῦ τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς.

Ἡ φιλοπονία του και ἡ προσφορὰ του εἰς τοὺς μαθητάς τῆς Σχολῆς ὑπῆρξαν ἀξιοθαύμαστοι. Ὡσαύτως ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἱερομονάχου τούτου κατὰ τῆς διεθνοποιήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς καιροὺς χαλεπούς. Ὀφείλομεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐπίσης τὸν **Ἱερομόναχον Ἀμβρόσιον Λάζαρον, ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου** και ἐν συνεχείᾳ Γέροντα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου, ὅστις διά τῆς χαρισματικῆς του παρουσίας ἀπετέλεσεν πόλον ἔλξεως και ἐγένετο πνευματικὸς καθοδηγητὴς πολλῶν χριστιανῶν.

Καθίσταται σαφές, Ἅγιοι Πατέρες, ὅτι ὁ ἱερὸς και πνευματικὸς δεσμὸς τῆς νήσου μας, μετὰ τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας ὑπῆρξεν βαθὺς και οὐσιαστικὸς και συνεχίζεται ἕως τῆς σήμερον.

Ὁ Ἐθνικὸς ποιητὴς τῆς Λευκάδος, ὁ **Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης,** ἐνεπνεύσθη και ἐδημοούργησεν ἓν ἐκ τῶν ἐξόχων ποιημάτων του τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖται **«Κυρὰ Φανερωμένη».**

Εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀριστούργημα του, τὸ μεστὸν εὐσεβείας, ὁ Βαλαωρίτης ὀραματίζεται τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς πρό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰσερχόμενον εἰς τὸν ναὸν διά νὰ ψάλῃ τὸν Ὁρθρον.

Ευπᾶ κι ὁ γερο - Γούμενος, τὸν ὄρθρο του σημαίνει και μουρμουρίζοντας σιγὰ στὴν ἐκκλησιὰ πηγαίνει τὴν ἅγια εἰκόνα τῆς Κυρᾶς σκυφτὰ νὰ προσκυνήσει...

Κι ἐκεῖ πού ἐτέντων' ὁ παπᾶς τὰ χεῖλη νὰ φιλήσει, του 'κάστηκε πὸς ἔλειπε... παράδοξη ἱστορία!...ἀπ' τὸ θρονί της τὸ χρυσὸ ἡ Δέσποινα Μαρία... Ἐτρόμαξ ὁ

καλόγερος... Στήν πλάκα γονατίζει, χτυπά τὸ μέτωπο στή γῆ, παρακαλεῖ, δακρύζει...

Μὲ μιᾶς ἀστράφτ' ἡ ἐκκλησιὰ κι αἰσθάνετ' ἓνα χέρι ὁποῦ τὸν ἀνεσήκωνε... Μοσχοβολάει τ' ἀγέρι...Τα μάτια του ἀνοιξ' ὁ παπᾶς... Στὸ κάτασπρό του γένη τὸ δάκρυ του ἔσταζε βροχή...

Κοιτάζει... καθισμένη στὸ θρόνο βλέπει τὴν Κυρά, πού τοῦ χαμογελοῦσε, καὶ τὸ Παιδί πὸν ἐχαίρετο καὶ πὸν τὸν εὐλογοῦσε.

Σὲ ποιό καλύβι ἀγνώριστο, σὲ ποιά καρδιά θλιμμένη νὰ πέρασες τὴ νύχτα σου, Κυρά Φανερωμένη; Ποιό μαραμένο λούλουδο ἢ χάρη σου, Κυρούλα, κρυφὰ κρυφὰ ν' ἀνάστησε, σὰν τ' οὐρανοῦ δροσοῦλα;...

Πράγματι!! Ἡ Κυρά μας, ποιητικὴ ἀδεία, εἶχεν δραπετεύσει ἐκ τοῦ θρόνου Τῆς διὰ νὰ προστρέξῃ, ὅπως βοηθήσῃ πτωχὴν χήραν ἢ ὁποῖα ὠσονούπω θὰ ἐστερεῖτο καὶ τοῦ μονακρῖβου τέκνου τῆς.

Πανοσιολογιώτατε, ἐντὸς τοῦ κλίματος τῆς ἀναστασίμου χαρᾶς ἐκομίσατε τὴν ζῶσαν πνοὴν τοῦ Θεομητοροβαδίστου Ὁρους εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, δι' ὃ καὶ διατελοῦμεν εὐγνώμονες ἐσαεὶ καὶ ἐκ μυχίων καρδίας ἀναπέμπομεν θερμότητας εὐχαριστίας.

Ἐπίαις χερσὶν παρακαλοῦμεν μεταφέρατε εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὁρος τὴν ἐδαφιαίαν μετάνοιαν ἡμῶν εἰς τὴν εἰς Καρυὰς καθέδραν τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁμοίως τὸν ἀπέραντον σεβασμὸν καὶ τὴν ἀείποτε ἀγάπην, εἰς πάντας τοὺς ὀσιωτάτους πατέρας καὶ ἀδελφοὺς τοὺς ἐν ἀπάσῃ τῇ χερσονήσῳ ἐνασκουμένους.

Πάλιν καὶ πολλάκις ἅπανα ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης θερμότητα Σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν.

Πλήρεις αἰσθημάτων βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, κατακλείομεν τὴν ταπεινὴν ἡμῶν προσφώνησιν, ἐκφράζοντες τὴν πλήρη πεποίθησιν, ὅτι ἡ πάνσεπτος παρουσία τῆς Ἑμετέρας Πανοσιολογιότητος καὶ τῶν Τιμίων Ἀντιπροσώπων τῶν εἴκοσι κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν τῶν συγκροτουσῶν τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας καθὼς καὶ τῶν ὑπολοίπων Μελῶν τῆς Τιμίας Συνοδείας σας, θέλει ἀποτελέσει παράκλησιν καὶ εὐλογίαν πρὸς στερέωσιν καὶ ἀγιασμὸν πάντων ἡμῶν.

Ὡς εὖ παρέστητε.

Δέξασθε παρακαλοῦμεν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστασίμου καὶ χαροποιῆς αὐτῆς ἐπισκέψεώς σας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν τὸ πιστὸν τοῦτο ἀντίγραφον τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης.